

Arrest

**nr. 240 165 van 27 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. GILOT
Paul Bellefroidlaan 12
3500 HASSELT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. GILOT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 3 december 2018, verklaart er zich op 4 december 2018 vluchteling.

1.2. Op 24 december 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 2 januari 2020 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit. U bent pashtun van etnie en soennitisch moslim van religie. U werd geboren omstreeks 31 augustus 2008 in het dorp Gowchak, district Surkhrod, in de Afghaanse provincie Nangarhar. Daar woonde u uw hele leven samen met uw ouders, broers en zussen.

U ging naar school tot de vijfde klas, maar stopte daarmee (zo'n zeven of acht jaar geleden) omdat de Taliban de volledige school bedreigden. Sedertdien was u gewoon thuis, maar af en toe hielp u uw vader, die groenten verkocht op de markt in Jalalabad.

Zo'n twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan begon u als leerjongen te werken bij een kleermaker in het naburige dorp Kalay Dasht. Daar werden uniformen gemaakt voor de grenspolitie. Op gegeven moment was u van de kleermakerij op weg terug naar huis toen u werd tegengehouden door enkele gemaskerde talibs. Zij gaven u toestelletjes die u niet herkende en zegden dat u deze zo snel mogelijk in twee verschillende politie-uniformen moest naaien. Bij thuiskomst vertelde u uw vader wat er gebeurd was. Hij nam de toestelletjes in beslag en zei dat u niet moest doen wat de talibs gevraagd hadden.

Twee dagen later was u opnieuw onderweg van de kleermakerij naar huis toen u een tweede keer door de talibs werd aangesproken. Ze beschuldigden u ervan niet naar hen geluisterd te hebben, en zeiden dat ze u later opnieuw een toestelletje zouden geven, dat u deze keer wél in de politie-uniformen zou moeten naaien, of ze zouden u ontvoeren en vermoorden. Bij thuiskomst vertelde u uw vader opnieuw wat er gebeurd was. Uw vader verbood u om nog te gaan werken bij de kleermakerij, en u bleef gewoon thuis.

Na vijf dagen stond de Taliban bij u thuis aan de deur. Uw vader stond hen te woord en vertelde hen dat hij niet wist waar u was, waarop de talibs weer vertrokken. Nog eens tien dagen later kon u met een smokkelaar vertrekken. Na een reis van twee maanden kwam u aan in België op 3 december 2018. U deed er een verzoek om internationale bescherming op 4 december 2018.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw taskara met vertaling, foto's van u in de kleermakerij, de enveloppe waarin uw documenten naar u toe werden gestuurd (originelen) en een kopie van de taskara van uw vader met vertaling.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen - bij de DVZ werd u wel door een voogd bijgestaan gezien u toen nog minderjarig was.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan uw asielaanvraag kan immers geen geloof worden gehecht.

Vooreerst blijkt uw verklaringen dat de Taliban klaarblijkelijk niet naar u op zoek zijn, hetgeen de geloofwaardigheid van uw vrees dat de Taliban u willen ontvoeren en vermoorden reeds op losse schroeven zet.

U stelt immers dat de talibs slechts één keer, op een schijnbaar niet-bedreigende manier, naar u komen informeren zijn nadat u weigerde hun opdracht uit te voeren: op de vijfde dag van de periode dat u thuis ondergedoken zat kwamen zij uw vader naar u vragen. Zij lieten zich bijzonder gemakkelijk afschepen wanneer uw vader hen vertelde dat hij niet wist waar u was, en vertrokken al na enkele minuten. Sterker nog: ondanks het feit dat zij u zouden zoeken om u te bestraffen en te vermoorden, zijn ze zelfs niet binnen gekomen om te controleren of uw vader wel de waarheid vertelde. Bovendien zijn, na dit ene incident, géén andere familieleden of kennissen van u lastiggevallen door de Taliban in hun zoektocht naar u (CGVS p. 7-9). Dat komt niet overtuigend over. Indien de Taliban er werkelijk op gebrand zouden zijn om u te ontvoeren en te vermoorden, zou logischerwijze kunnen worden verwacht dat zij ook enige inspanning zouden leveren om u te vinden. Dat dat niet het geval is, doet uitschijnen dat de Taliban helemaal niet naar u op zoek zijn, en schaadt de geloofwaardigheid van uw aanvraag in ernstige mate.

Daarnaast moet worden aangestipt dat u onaannemelijke verklaringen aflegde over uw eigen gedrag in de loop van deze gebeurtenissen, hetgeen uw geloofwaardigheid nog verder aantast.

Zo is het bijzonder eigenaardig dat u en uw vader niemand op de hoogte brachten van jullie problemen met de Taliban. U verwittigde de politie noch de malek. U beweert weliswaar dat zij u toch niet hadden kunnen helpen, een redenering waar nog begrip voor kan worden opgebracht, maar redelijkerwijze zou

toch kunnen worden verwacht dat u of uw vader de politie minstens op de hoogte had gebracht van deze poging om hen via hun uniformen op de één of andere manier te kunnen raken – niet opdat zij jullie probleem zouden oplossen, of jullie zouden beschermen tegen de Taliban, maar om hen te verwittigen (CGVS p. 9-10). Dat u noch uw vader dat nodig vonden, doet de wenkbrauwen fronsen. Bovendien brachten jullie (aanvankelijk) zelfs de kleermaker niet op de hoogte van wat u overkomen was. Nochtans was duidelijk dat de Taliban probeerden zijn personeel en zaak te misbruiken om de politie te raken en was hij zelf, of zijn andere werknemer, mogelijk ook in gevaar. Toch verklaart u aanvankelijk dat u de kleermaker niet verwittigd heeft. U stelt dat u en uw vader immers niets gedaan hebben of konden doen: als u het zou doorvertellen, zou u nog meer problemen veroorzaken, niet alleen voor u, maar voor uw volledige familie (CGVS p. 9-10). Nog daargelaten dat het niet kan overtuigen dat u zichzelf in meer gevaar zou brengen door uw werkgever eenvoudigweg te laten weten wat er aan de hand is, moet ook worden opgemerkt dat u zichzelf op dit punt later tegenspreekt. U vertelt immers dat de kleermaker intussen inderdaad ook zelf bedreigd werd, en is moeten verhuizen. Wanneer u gevraagd wordt om dat uit te leggen, zegt u dat de kleermaker uw vader had opgebeld om te informeren waarom u niet meer kwam werken, waarop uw vader hem had verteld dat dat gevaarlijk was voor u. Wanneer u dan wordt gevraagd of uw vader de kleermaker dan niet toch op de hoogte heeft gebracht van hetgeen u overkomen is, stelt u plots dat hij de kleermaker inderdaad verwittigd heeft. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u eerder zei dat jullie hem niet op de hoogte hadden gebracht, stelt u dat uw vader hem niet verwittigd heeft toen u nog in Afghanistan was, maar achteraf wel, wat niet wegneemt dat u aanvankelijk verklaarde dat jullie niets gedaan hebben en niemand op de hoogte hebben gebracht van wat er gebeurd is, want dat niet alleen u, maar uw volledige familie nog meer problemen zou krijgen indien u het verhaal wél zou doorvertellen. Wanneer u gevraagd wordt waarom uw vader het ondanks die vrees nodig vond om de kleermaker op de hoogte te brengen, stelt u dat de kleermaker te vertrouwen was – wat dan weer niet consistent is met de idee dat jullie tegen niemand konden vertellen wat er aan de hand was om u en uw familie niet in groot gevaar te brengen (CGVS p.10). Dergelijk onaannemelijk gedrag – en uw inconsistente pogingen om het te verklaren – brengen uw geloofwaardigheid nog verder in het gedrang.

Daarnaast komt het niet aannemelijk over dat u gedurende de vijftien dagen dat u “ondergedoken” zat gewoon thuis bleef, in uw eigen woning, waar de Taliban u naar eigen zeggen perfect zouden weten te vinden (CGVS p. 12). U heeft immers familieleden in andere huizen in Gowchak, waar u mogelijk een veiliger onderkomen had kunnen vinden, zonder daar voor al te veel inspanningen te moeten doen (CGVS p. 6). Dat u toch gewoon thuis bleef, op de eerste plaats waar de Taliban u allicht zouden komen zoeken, is niet ernstig. Nog eigenaardiger is het dat u zelfs nadat de Taliban u inderdaad thuis kwamen zoeken, na de vijfde dag van uw onderduikperiode, toch gewoon thuis bleef. Logischerwijze zou immers kunnen worden verwacht dat u dan toch op dat moment een ander onderkomen zou zoeken. Dat u dat niet deed, trekt uw geloofwaardigheid nog verder in twijfel.

Uw onaannemelijke verklaringen met betrekking tot uw eigen reactie op de bedreigingen van de Taliban, kunnen niet overtuigen, waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder wordt geschaad.

Bijkomend kan nog de aandacht gevestigd worden op enkele feitelijke tegenstrijdigheden in uw verklaringen, die uw geloofwaardigheid nog verder onderuit halen.

Zo valt op dat u op het moment van uw asielaanvraag nog verklaarde dat u uw land verlaten had wegens problemen met de Taliban omdat uw vader kleermaker was bij het leger (Fiche Minteh, “Motief voor de immigratie naar België”), terwijl u later verklaart dat u het was, en niet uw vader, die bij de kleermaker werkte en zo in de problemen kwam. U verklaarde ook dat uw vader groenteverkoper was, en nooit een andere job had gehad (CGVS p. 4). Wanneer u daarmee wordt geconfronteerd, stelt u dat u uw verklaring van de Minteh-fiche nooit gedaan heeft, maar dat de tolk u allicht niet goed verstaan heeft en dat u enkel gezegd heeft dat uw vader u naar de kleermaker heeft gebracht (CGVS p. 14). Het is echter niet ernstig om na confrontatie met tegenstrijdige verklaringen louter hypothetisch te stellen dat uw verklaringen verkeerd vertaald werden. Dergelijke tegenstrijdigheid schaadt uw geloofwaardigheid nog verder.

Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over de toestelletjes die u van de Taliban in de uniformen moest naaien. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog dat het zwarte toestelletjes waren (Vragenlijst DVZ 3.5), maar op het CGVS omschrijft u de toestelletjes als wit, met glas errond (CGVS p. 11, 14). Wanneer u daarmee wordt geconfronteerd stelt u opnieuw dat het aan de tolk kan gelegen hebben, wat niet ernstig is, temeer daar uw verklaringen op de DVZ aan u werden voorgelezen en u ze ondertekend heeft ter bevestiging dat ze correct zijn.

Dergelijke tegenstrijdige verklaringen, over eenvoudige basisfeiten uit uw relaas, doen nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er dient geconcludeerd te worden dat geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw asielaanvraag. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in Afghanistan een georganiseerde vrees dient te koesteren

voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor de volledigheid kan nog worden opgemerkt dat ook wat de bedreigingen aan het adres van uw school betreft, niet kan besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De bedreigingen waren immers niet persoonlijk tegen u gericht; en hebben meer betrekking op de algemene veiligheidssituatie. Bovendien vonden deze problemen reeds zeven à acht jaar geleden plaats, en heeft u sedertdien onafgebroken in uw dorp gewoond, zonder ooit in de problemen te komen wegens uw scholing (CGVS p. 4).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te

kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals

de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun

leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw taskara en die van uw vader vormen een aanwijzing van uw herkomst en identiteit, maar deze gegevens staan momenteel niet ter discussie. De foto's van uzelf in de kleermakerij hebben nauwelijks bewijswaarde. Zij kunnen immers makkelijk geposeerd zijn, en er kan niet eens met zekerheid worden aangetoond dat u het wel degelijk bent die op de foto's staat, waardoor zij an sich niet eens kunnen bewijzen dat u werkelijk als kleermaker heeft gewerkt. De enveloppe toont enkel aan dat er documenten naar u werden opgestuurd, wat ook niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95,*

96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2.2. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd teneinde toestelletjes in politie-uniformen te naaien in de kleermakerij waar hij als leerjongen werkte. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij verklaarde dat de taliban hem slechts eenmaal kwamen zoeken bij hem thuis, waarbij zij zich bijzonder gemakkelijk lieten afschepen door zijn vader, en dat zijn familieleden of kennissen sedert zijn vertrek uit Afghanistan niet werden lastiggevallen door de taliban, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor de taliban; (ii) het niet aannemelijk is dat hij en zijn vader niemand op de hoogte brachten van de bedreigingen vanwege de taliban, niet de politie die nochtans werden bedreigd door de toestelletjes en niet de kleermaker, hetgeen des te meer klemt daar hij later verklaart dat zijn vader wel degelijk de kleermaker inlichtte; (iii) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker onderduikt in zijn eigen huis waar de taliban hem gemakkelijk kon vinden, terwijl hij verklaart verschillende familieleden te hebben met een huis in hetzelfde dorp; (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot kernelementen van zijn vluchtrelaas, waardoor geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan dit relaas; (v) de bedreigingen ten aanzien van zijn school niet persoonlijk tegen hem gericht waren, kaderen in de algemene veiligheidssituatie en reeds dateren van ongeveer acht jaar geleden; en (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.2.2.3. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.2.2.4. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker verklaarde dat de taliban hem slechts eenmaal kwamen zoeken bij hem thuis, waarbij zij zich bijzonder gemakkelijk lieten afschepen door zijn vader, en dat zijn familieleden of kennissen sedert zijn vertrek uit Afghanistan niet werden lastiggevallen door de taliban, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor de taliban:

“Vooreerst blijkt uw verklaringen dat de Taliban klaarblijkelijk niet naar u op zoek zijn, hetgeen de geloofwaardigheid van uw vrees dat de Taliban u willen ontvoeren en vermoorden reeds op losse schroeven zet.

U stelt immers dat de talibs slechts één keer, op een schijnbaar niet-bedreigende manier, naar u komen informeren zijn nadat u weigerde hun opdracht uit te voeren: op de vijfde dag van de periode dat u thuis ondergedoken zat kwamen zij uw vader naar u vragen. Zij lieten zich bijzonder gemakkelijk afschepen wanneer uw vader hen vertelde dat hij niet wist waar u was, en vertrokken al na enkele minuten. Sterker nog: ondanks het feit dat zij u zouden zoeken om u te bestraffen en te vermoorden, zijn ze zelfs niet binnen gekomen om te controleren of uw vader wel de waarheid vertelde. Bovendien zijn, na dit ene incident, géén andere familieleden of kennissen van u lastiggevallen door de Taliban in hun zoektocht naar u (CGVS p. 7-9). Dat komt niet overtuigend over. Indien de Taliban er werkelijk op gebrand zouden zijn om u te ontvoeren en te vermoorden, zou logischerwijze kunnen worden verwacht dat zij ook enige inspanning zouden leveren om u te vinden. Dat dat niet het geval is, doet uitschijnen dat de Taliban helemaal niet naar u op zoek zijn, en schaadt de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft.

2.2.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat (i) het niet aannemelijk is dat hij en zijn vader niemand op de hoogte brachten van de bedreigingen vanwege de taliban, niet de politie die nochtans werden bedreigd door de toestelletjes en niet de kleermaker, hetgeen des te meer klemt daar hij later verklaart dat zijn vader wel degelijk de kleermaker inlichtte, en (ii) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker onderduikt in zijn eigen huis waar de taliban hem gemakkelijk kon vinden, terwijl hij verklaart verschillende familieleden te hebben met een huis in hetzelfde dorp:

“Daarnaast moet worden aangestipt dat u onaannemelijke verklaringen aflegde over uw eigen gedrag in de loop van deze gebeurtenissen, hetgeen uw geloofwaardigheid nog verder aantast.

Zo is het bijzonder eigenaardig dat u en uw vader niemand op de hoogte brachten van jullie problemen met de Taliban. U verwittigde de politie noch de malek. U beweert weliswaar dat zij u toch niet hadden kunnen helpen, een redenering waar nog begrip voor kan worden opgebracht, maar redelijkerwijze zou toch kunnen worden verwacht dat u of uw vader de politie minstens op de hoogte had gebracht van deze poging om hen via hun uniformen op de één of andere manier te kunnen raken – niet opdat zij jullie probleem zouden oplossen, of jullie zouden beschermen tegen de Taliban, maar om hen te verwittigen (CGVS p. 9-10). Dat u noch uw vader dat nodig vonden, doet de wenkbrauwen fronsen. Bovendien brachten jullie (aanvankelijk) zelfs de kleermaker niet op de hoogte van wat u overkomen was. Nochtans was duidelijk dat de Taliban probeerden zijn personeel en zaak te misbruiken om de politie te raken en was hij zelf, of zijn andere werknemer, mogelijk ook in gevaar. Toch verklaart u aanvankelijk dat u de kleermaker niet verwittigd heeft. U stelt dat u en uw vader immers niets gedaan hebben of konden doen: als u het zou doorvertellen, zou u nog meer problemen veroorzaken, niet alleen voor u, maar voor uw volledige familie (CGVS p. 9-10). Nog daargelaten dat het niet kan overtuigen dat u zichzelf in meer gevaar zou brengen door uw werkgever eenvoudigweg te laten weten wat er aan de hand is, moet ook worden opgemerkt dat u zichzelf op dit punt later tegenspreekt. U vertelt immers dat de kleermaker intussen inderdaad ook zelf bedreigd werd, en is moeten verhuizen. Wanneer u gevraagd wordt om dat uit te leggen, zegt u dat de kleermaker uw vader had opgebeld om te informeren waarom u niet meer kwam werken, waarop uw vader hem had verteld dat dat gevaarlijk was voor u. Wanneer u dan wordt gevraagd of uw vader de kleermaker dan niet toch op de hoogte heeft gebracht van hetgeen u overkomen is, stelt u plots dat hij de kleermaker inderdaad verwittigd heeft. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u eerder zei dat jullie hem niet op de hoogte hadden gebracht, stelt u dat uw vader hem niet verwittigd heeft toen u nog in Afghanistan was, maar achteraf wel, wat niet wegneemt dat u aanvankelijk verklaarde dat jullie niets gedaan hebben en niemand op de hoogte hebben gebracht van wat er gebeurd is, want dat niet alleen u, maar uw volledige familie nog meer problemen zou krijgen indien u het verhaal wél zou doorvertellen. Wanneer u gevraagd wordt waarom uw vader het ondanks die vrees nodig vond om de kleermaker op de hoogte te brengen, stelt u dat de kleermaker te vertrouwen was – wat dan weer niet consistent is met de idee dat jullie tegen niemand konden vertellen wat er aan de hand was om u en uw familie niet in groot gevaar te brengen (CGVS p.10). Dergelijk onaannemelijk gedrag – en uw inconsistente pogingen om het te verklaren – brengen uw geloofwaardigheid nog verder in het gedrang.

Daarnaast komt het niet aannemelijk over dat u gedurende de vijftien dagen dat u “ondergedoken” zat gewoon thuis bleef, in uw eigen woning, waar de Taliban u naar eigen zeggen perfect zouden weten te vinden (CGVS p. 12). U heeft immers familieleden in andere huizen in Gowchak, waar u mogelijk een veiliger onderkomen had kunnen vinden, zonder daar voor al te veel inspanningen te moeten doen (CGVS p. 6). Dat u toch gewoon thuis bleef, op de eerste plaats waar de Taliban u allicht zouden komen zoeken, is niet ernstig. Nog eigenaardiger is het dat u zelfs nadat de Taliban u inderdaad thuis kwamen zoeken, na de vijfde dag van uw onderduikperiode, toch gewoon thuis bleef. Logischerwijze zou immers kunnen worden verwacht dat u dan toch op dat moment een ander onderkomen zou zoeken. Dat u dat niet deed, trekt uw geloofwaardigheid nog verder in twijfel.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

“Ten onrechte houdt het CGVS in haar beslissing voor dat het eigenaardig zou zijn dat verzoeker geen anderen zou hebben betrokken bij zijn problemen met de Taliban.

Verzoeker kon niemand in het dorp vertrouwen met zijn locatie of de specifieke omstandigheden rond de handelingen van de Taliban. Hij wist immers dat overal informanten van de Taliban aanwezig waren. Hij kon niet riskeren dat hij of zijn familie zou worden gehoord terwijl hij negatief sprak over de Taliban, laat staan dat hij wenste te vluchten.

Evenmin wensten zij familie in gevaar te brengen door daar te schuilen. De vader van verzoeker is er gelukkig in geslaagd om relatief snel een smokkelaar te vinden om verzoeker in veiligheid te brengen.

Hoewel het achteraf steeds mogelijk is om te redetwisten over de best mogelijke plan van aanpak, is het op het moment zelf in de concrete omstandigheden geen evidente beslissing. Er kan dan ook niet worden verweten aan verzoeker, op dat moment 16 a 17 jaar oud, dat hij het oordeel van zijn vader niet in twijfel heeft getrokken.”

De Raad stelt vast dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker en/of zijn vader de politie zouden inlichten over de bedreigingen vanwege de taliban, was het niet om hulp of bijstand te verkrijgen dan minstens om de politie op de hoogte te brengen van de toestelletjes die de taliban in hun uniformen trachtten te laten plaatsen. Eveneens kan redelijkerwijze worden verwacht dat de kleermaker bij wie verzoeker als leerjongen was tewerkgesteld, zou worden ingelicht aangezien immers zijn zaak en zijn personeel werden ingeschakeld in een plan om de Afghaanse politie te schaden. Dat verzoeker en zijn familie nog meer problemen zouden krijgen indien zij dit nieuws zouden doorvertellen, valt niet te rijmen met de vaststelling dat, waar verzoeker eerst verklaart dat niemand op de hoogte werd gebracht van de bedreigingen vanwege de taliban, hij later verklaart dat zijn vader de kleermaker wél inlichtte. Verzoeker merkt daarbij op dat de kleermaker wel te vertrouwen is, hetgeen niet verzoenbaar is met zijn bewering dat hij niemand kon vertrouwen. Het louter herhalen in onderhavig verzoekschrift van de bewering dat niemand in het dorp te vertrouwen was, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Verder is het evenmin aannemelijk dat verzoeker “onderduikt” in zijn eigen woning, waar de taliban hem volgens zijn eigen verklaringen gemakkelijk zouden kunnen vinden. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaart dat verschillende van zijn familieleden een huis hebben in hetzelfde dorp. De herhaling in onderhavig verzoekschrift van zijn eerdere bewering dat hij zijn familieleden niet in gevaar wenste te brengen, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Verzoeker bleef immers ook na het bezoek van de taliban aan zijn huis gewoon thuis wonen. Dat zijn vader “gelukkig” relatief snel een smokkelaar kon vinden en dat hij toen 16 à 17 jaar oud was en het oordeel van zijn vader niet in twijfel heeft getrokken, doet geen afbreuk aan het potentieel gevaar waaraan verzoeker zich zou blootstellen door in zijn eigen woning te blijven.

2.2.2.6. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot kernelementen van zijn vluchtrelaas, waardoor geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan dit relaas:

“Bijkomend kan nog de aandacht gevestigd worden op enkele feitelijke tegenstrijdigheden in uw verklaringen, die uw geloofwaardigheid nog verder onderuit halen.

Zo valt op dat u op het moment van uw asielaanvraag nog verklaarde dat u uw land verlaten had wegens problemen met de Taliban omdat uw vader kleermaker was bij het leger (Fiche Minteh, “Motief voor de immigratie naar België”), terwijl u later verklaart dat u het was, en niet uw vader, die bij de kleermaker werkte en zo in de problemen kwam. U verklaarde ook dat uw vader groenteverkoper was, en nooit een andere job had gehad (CGVS p. 4). Wanneer u daarmee wordt geconfronteerd, stelt u dat u uw verklaring van de Minteh-fiche nooit gedaan heeft, maar dat de tolk u allicht niet goed verstaan heeft en dat u enkel gezegd heeft dat uw vader u naar de kleermaker heeft gebracht (CGVS p. 14). Het is echter niet ernstig om na confrontatie met tegenstrijdige verklaringen louter hypothetisch te stellen dat uw verklaringen verkeerd vertaald werden. Dergelijke tegenstrijdigheid schaadt uw geloofwaardigheid nog verder.

Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over de toestelletjes die u van de Taliban in de uniformen moest naaien. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog dat het zwarte toestelletjes waren (Vragenlijst DVZ 3.5), maar op het CGVS omschrijft u de toestelletjes als wit, met glas errond (CGVS p. 11, 14). Wanneer u daarmee wordt geconfronteerd stelt u opnieuw dat het aan de tolk kan gelegen hebben, wat niet ernstig is, temeer daar uw verklaringen op de DVZ aan u werden voorgelezen en u ze ondertekend heeft ter bevestiging dat ze correct zijn.

Dergelijke tegenstrijdige verklaringen, over eenvoudige basisfeiten uit uw relaas, doen nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft.

2.2.2.7. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de bedreigingen ten aanzien van verzoekers school niet persoonlijk tegen hem gericht waren, kaderen in de algemene veiligheidssituatie en reeds dateren van ongeveer acht jaar geleden:

“Voor de volledigheid kan nog worden opgemerkt dat ook wat de bedreigingen aan het adres van uw school betreft, niet kan besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een geïmponeerde vrees voor

vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De bedreigingen waren immers niet persoonlijk tegen u gericht; en hebben meer betrekking op de algemene veiligheidssituatie. Bovendien vonden deze problemen reeds zeven à acht jaar geleden plaats, en heeft u sedertdien onafgebroken in uw dorp gewoond, zonder ooit in de problemen te komen wegens uw scholing (CGVS p. 4)."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft.

2.2.2.8. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelede documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw taskara en die van uw vader vormen een aanwijzing van uw herkomst en identiteit, maar deze gegevens staan momenteel niet ter discussie. De foto's van uzelf in de kleermakerij hebben nauwelijks bewijswaarde. Zij kunnen immers makkelijk geposeerd zijn, en er kan niet eens met zekerheid worden aangetoond dat u het wel degelijk bent die op de foto's staat, waardoor zij an sich niet eens kunnen bewijzen dat u werkelijk als kleermaker heeft gewerkt. De enveloppe toont enkel aan dat er documenten naar u werden opgestuurd, wat ook niet in twijfel wordt getrokken."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft.

2.2.2.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt als volgt:

"Daarnaast loopt verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2,c van de Vreemdelingenwet. Hij valt immers onder de volgende categorie van beschermde personen die beschreven wordt in de EASO Country Guidance Note: Afghanistan van juni 2019:

Verzoeker is kwetsbaar voor gedwongen rekrutering, als jonge man in een regio waar de taliban tracht te rekruteren, dan wel verplicht wordt om taken te ondernemen in opdracht van de Taliban zoals hierboven reeds uiteengezet

Het CGVS stelt in haar beslissing dat de regio waarin verzoeker zich bevond niet zou worden belaagd door de taliban.

Verzoeker is formeel dat zijn dorp wel degelijk werd belaagd door taliban. Zijn school werd zodanig bedreigd dat hij uiteindelijk werd gesloten.

Er was in de buurt een kazerne, waardoor de Taliban in het bijzonder geïnteresseerd was in iedereen die hiermee een link kon hebben en hen zou kunnen helpen om daar binnen te geraken.

Bij gedwongen terugkeer naar Afghanistan zou verzoeker opnieuw aan deze gevaren worden blootgesteld."

dient erop gewezen dat in de door verzoeker aangehaalde *Guidance Note* uitdrukkelijk wordt gesteld dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden (p. 54). Een loutere verwijzing naar algemene informatie betreffende dit risicoprofiel volstaat dan ook niet en verzoeker dient zijn voorgehouden vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. *In casu* dient vastgesteld dat uit het voorgaande blijkt dat aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht en dat hij voor het overige geen andere problemen met de taliban aanhaalt. Het loutere feit dat zijn dorp wordt belaagd door de taliban, zoals hij in zijn verzoekschrift stelt, betekent niet dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een persoonlijke, gegronde vrees voor vervolging. Waar verzoeker wijst op de aanwezigheid van een kazerne in de buurt "waardoor de Taliban in het bijzonder geïnteresseerd was in iedereen die hiermee een link kon hebben en hen zou kunnen helpen om daar binnen te geraken", dient vastgesteld dat verzoeker nooit eerder melding maakte van de aanwezigheid van een kazerne in de buurt en/of van bedreigingen vanwege de taliban om hier via hem binnen te kunnen geraken. Verzoeker verschaft hieromtrent in zijn verzoekschrift geen verdere uitleg. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze verzoeker, die werkzaam was voor een kleermaker die ook politie-uniformen zou hebben gemaakt, in het vizier van de taliban zou komen naar aanleiding van hun wens om in een kazerne in de buurt binnen te geraken. Tevens dient erop gewezen dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld "dat de regio waarin verzoeker zich bevond niet zou worden belaagd door de taliban" (zie *infra*).

2.2.2.10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt als volgt: "Het CGVS stelt in het algemeen omtrent het asielrelaas van verzoeker dat de verklaarde vrees van verzoeker voor de taliban en de Afghaanse overheid niet geloofwaardig bleek." (eigen onderlijning), dient vastgesteld dat verzoeker nooit

melding maakte van een vrees voor de Afghaanse overheid en dat in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat deze vrees voor de Afghaanse overheid ongeloofwaardig zou zijn. Verzoeker laat na *in concreto* uiteen te zetten waarom hij een vrees voor de Afghaanse overheid zou kennen. Zodoende maakt hij deze vrees geenszins *in concreto* aannemelijk.

2.2.2.11. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn aankomst in België verklaarde te zijn geboren op 31 augustus 2008, doch dat uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 14) blijkt dat verzoeker op 12 december 2018 een vermoedelijke leeftijd van 18,44 had met een standaarddeviatie van 1,16 jaar. In zijn verzoekschrift houdt verzoeker echter vast aan zijn ongeloofwaardig bevonden geboortedatum van 31 augustus 2008 (p. 1), hetgeen allerminst aannemelijk is en afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid.

2.2.2.12. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.13. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te

houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft

van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij “soft targets” gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.”

Met een aanvullende nota van 17 augustus 2020 verwijst verweerder naar een recente COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020. Uit de toelichting blijkt geenszins dat de situatie fundamenteel gewijzigd is in vergelijking met de vorige COI.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift daaromtrent stelt als volgt: “Het CGVS stelt dat [...] noch kan artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegepast worden omwille van het gegeven dat er actueel voor de burgers in de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict (eigen onderlijning), dient erop gewezen dat uit de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven blijkt dat de situatie in de (agglomeratie van de) stad Jalalabad grondig verschilt van de veiligheidssituatie in de rest van de provincie Nangarhar. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse onjuist of achterhaald zou zijn.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt omdat hij tot het risicoprofiel behoort van jongemannen die gedwongen worden gerekruteerd door de taliban, dient erop gewezen dat dit element geen individuele of persoonlijke omstandigheid uitmaakt in de zin van voormeld wetsartikel maar een element betreft dat beoordeeld moet worden in het licht van artikel 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hoe dan ook, verzoeker licht dit verder niet toe, noch brengt hij informatie bij waaruit zou blijken dat de taliban in zijn regio van herkomst op actieve wijze jonge mannen op verplichte basis rekruteert.

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking tot de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS